

Vuurvogel

Phoenix
Opleidingen

jaargang 8 – nummer 1/2011

verschijnt 2 x per jaar

Je wildste fantasie

Van droom naar daad

Voorwoord

Als kind fantaseerde ik over een spannend leven waarin ik, zwerfend over de continenten, vreemde oorden zou ontdekken. Later kwam daar een verlangen naar een intens contact met anderen bij. In mijn dromen ontmoette ik interessante en doorleefde types waarmee ik over het leven, de wereld en de kunst discussieerde en waarvan ik nieuwe dingen zou leren. Er was zoveel te ontdekken en zoveel vond ik interessant.

Dromen doen we allemaal. Velen vinden vroeger of later een manier om hun dromen in praktijk te brengen, daarvan getuigen de vele verhalen die jullie ons stuurden. Dennis Gebbink bouwde samen met anderen een hightech sportcentrum voor gehandicapte kinderen omdat hij voor zijn zoon een plek droomde waar hij ongehinderd kon sporten. Een speciale vorm van dromen zijn gedichten, zo zou je kunnen zeggen. Ook daarvan hebben we weer een aantal prachtige exemplaren in deze Vuurvogel staan. De jeugd is bij uitstek het moment in je leven om te dromen. Daarom zijn we blij dat uitgerekend in dit nummer dat gaat over Je wildste fantasie – dromen en daden voor het eerst ook jongeren van zich doen spreken. Dit voorjaar vond bij Phoenix de eerste Jongerengroep plaats, waarin het zinderde van grootse dromen en levenslust. Samen maakten zij een gedicht over kind zijn.

Om je droom werkelijk te kunnen leven, is het vaak nodig om de wereld in te gaan en de jou bekende plekken achter je te laten. En weer terug te keren. Dat bracht ons bij het volgende thema: Landen van herkomst. We zien uit naar jullie bijdragen.

Manon Miessen

Volgende uitgave

De volgende uitgave van Vuurvogel gaat over landen van herkomst. Als je aan dit nummer wilt bijdragen, laat het ons dan weten. Vuurvogel 15 verschijnt in oktober 2011.

Wanneer aanleveren?

Lever je bijdrage voor 30 juni 2011 aan bij

vuurvogel@phoenixopleidingen.nl

Wij stellen een foto of illustratie op prijs.

Hoe aanleveren?

Tekst: digitaal in word, maximaal 4500 tekens, incl. spaties en leestekens. Illustratie of foto: beeldformaat op 100%, min. 300 dpi.

Plaatsing

Het plaatsen van de aangeleverde teksten en beelden is ter beoordeling aan de redactie. Over het al dan niet plaatsen wordt geen correspondentie gevoerd.

De redactie behoudt zich het recht voor om teksten in te korten en/of tekstuele wijzigingen aan te brengen. De inzender krijgt daarvan bericht.

LOKROEP

Voor een documentaire van 50 minuten ben ik op zoek naar mensen die hun verhaal willen vertellen over de gevolgen die seksueel misbruik bij hen heeft gehad en op welke wijze aan heling en begeleiding is gewerkt. Begeleiders die werken met mensen die als kind seksueel zijn misbruikt door een geslachtelijke wil ik ook graag spreken. Het wordt een integrale documentaire met gedichten, beeldmateriaal en veel liefde. Linde ten Broek, 0653321131, info@versidee.nu.

Intervisiegroep Systemisch Werk

bij 1 op 1 coaching, Arnhem/Nijmegen. We hebben allen een coachingspraktijk en minimaal een jaar opleiding Systemisch Werk / Familie opstellingen. We komen 1x in de 5 weken een middag bij elkaar. Woon je in de buurt woont en heb je interesse?

Mail naar Jos Schlangen; post@TMentorTrainingen.nl, of bel 0654696677.

We maken de groep niet te groot, omdat we individueel veel willen oefenen. Er zijn nog 3 plekken vrij.

Colofon

Phoenix Opleidingen
Raiffeisenlaan 26 A
3571 TE Utrecht
tel. 030 2711383
fax 030 2722547

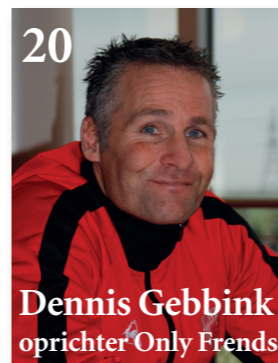
Nieuwegracht 16
3512 LR Utrecht
tel. 030 2380547
fax 030 2380707

www.phoenixopleidingen.nl
info@phoenixopleidingen.nl

vuurvogel@phoenixopleidingen.nl

Redactie:

Francien Bruggink
Morten Hjort
Manon Miessen
Gé Ophelders
Annelies van der Ploeg
Sander Reinalda
Heleen Reitsma

20
Dennis Gebbink
oprichter Only Friends

4
Interview met Mariët

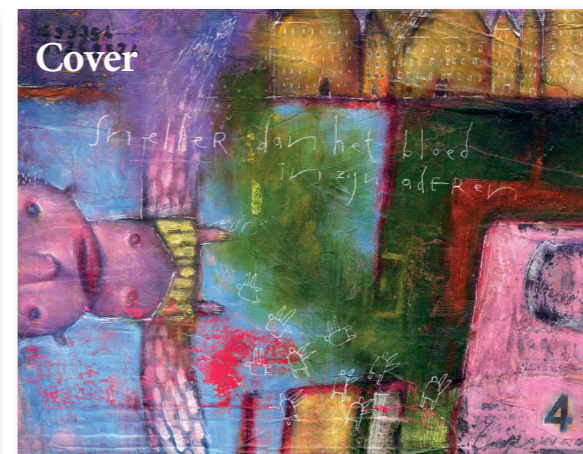
7
**Run for
The
Hunger
Project**

12
Droomverstregeling

22
**Huilen zonder
geluid**

Cover
Schilderij gemaakt n.a.v. het verhaal "Sneller dan het bloed"
Kunstenaar: Willem Lagerwaard <http://www.willemlagerwaard.nl/>

14
het Leiderschapshuis

Inhoud

jaargang 8 – nummer 1/2011

2	Voorwoord, Colofon	18	Dreamfactory
2	Lokroep	19	Mon fils à moi
4	Interview Mariët van Cooten	20	Er brandt een vuur in mij
8	Een droomreis	22	Mijn verhaal
9	in memoriam Bart	23	Als je weet hoe ik heet
10	Wilde ziel	24	As it is in heaven
11	Sneller dan het bloed	25	Je wildste fantasie
12	Droomverstregeling	26	Amuses
14	Vrije ruimte voor bloei	27	Als ik als kind
16	De muze aan het woord	28	Een reis van duizend mijl

“Want anders, als je ziel alleen is, zal je ziel huilen.”

(Mercedes Sosa)

Interview met Mariët van Cooten

Gé Ophelders en Heleen Reitsma

Tja, bij het thema van deze Vuurvogel heb ik zelf de wildste fantasieën. Wat komt er bij jou naar boven als ik het onderwerp noem?

Het eerste wat mij te binnen schiet is het maken van een wereldreis, het starten van mijn eigen praktijk en het moment dat Wibe me vroeg om bij Phoenix te komen werken.

Dat laatste is zeker geen fantasie gebleven, maar ik wil daar straks op terug komen. Eerst wil ik me een beeld vormen van wie er hier voor me zit en de geëigende vraag is dan, wil je wat over je afkomst vertellen?

Ik ben het derde en jongste kind van Kees van Cooten en Riek Hoekert. Ik heb twee oudere broers; Kees en Aart. Zij waren 5½ en 4 jaar ouder, een behoorlijk leeftijdsverschil. Zij waren jongens, zaten dicht op elkaar en speelden veel samen. Toen ik 14 was woonden zij beiden al niet meer thuis. Mijn diepste wens was het hebben van een zusje, waar ik alles mee kon delen, maar .. dat zusje kwam er niet. Wel kreeg ik op mijn 12e een vriendin, die ik nu nog steeds veel zie. We leken en lijken zo op elkaar dat we nog steeds voor zussen worden aangezien en het voelt ook heel vertrouwd. Gaandeweg mijn leven heb ik vriendinnen gekregen, zusters voor het leven. Ze zijn me allen zeer dierbaar.

Wat was je motief om ook een zusje te willen hebben?

Nu terugkijkend was het een verlangen naar samen. Mijn broers trokken vooral samen op en doordat ze ouder waren, zaten ze in een andere levensfase dan ik. Het was ook een verlangen naar het meisjesstuk. Op de lagere school kwam ik bij een vriendinnetje thuis met 3 zusjes. Geweldig vond ik dat. Twee van hen zijn nog steeds vriendinnen.

Kun je een impressie geven van je jeugd?

Hoezeer ik van reizen houd, qua woonplaats ben ik zeer honkvast, net als mijn moeder, die vanaf haar 3e in Voorburg woont. Mijn hele leven heeft zich in Voorburg afgespeeld, dicht bij mijn wortels.

Opa en oma Hoekert woonden op een steenworp afstand, daar kwam ik veel en ik kwam er vooral voor oma. Zittend bij haar op het aanrecht, toetjes smullend, kwamen de verhalen los. Zij wreef mijn koude voeten warm; ik genoot van de liefdevolle aandacht. Samen op de tuinbank; zij schildte de aardappels en ik mikte ze in de pan met water. Als kind logeerde ik in de vakanties bij 2 nichtjes van mijn vaderskant. Een oom had een pakhuis waarin we uren speelden en altijd was er toevallig weer een zak snoep open, waar onze handen veelvuldig in gleden tijdens het verstoppertje spelen. In de winter was er schaatspret en droegen we toneelstukjes op tussen de schuifdeuren. Heerlijke herinneringen. Ook die nichtjes vervulden dat zussenverlangen.

Een dierbare herinnering uit mijn vroege jeugd is dat mijn vader, voor hij naar bed ging, even bij me kwam kijken. Hij maakte me wakker, om mij vervolgens welterusten te zeggen en ik sliep, mij verbonden wetend, weer in. Na een vaak lange

dag weg, zocht hij op die manier nog even contact en dat voelde goed en vertrouwd. Mijn moeder was altijd thuis als ik thuis kwam. Wat te drinken en wat lekkers, zo was dat in die tijd en dat was fijn.

Hoe heb jij je middelbare school beleefd?

Mijn hartsvriendin voelde als een zusje; we vertelden elkaar alles. Het was een geweldige tijd. Ik zat in een cabaretgroep ‘Cabarappie’, samen met mijn eerste vriendje. We maakten zelf onze maatschappijkritische theaterprogramma’s, we traden op en al zingend en oefenend brachten we onze zaterdagavonden door.

Later ging ik actie voeren. Tentenkampen bij Dodewaard, werken bij de wereldwinkel, zingen in een feministisch koor en later bij de Utrechtse zanggroep ‘Duze Nomshikashika’ (dichterbij de vrijheidsstrijd; allemaal ANC liederen), waar ik samen met mijn broer Aart op zat. Dat maatschappijkritische uitte zich ook in enorme stickers op mijn auto, niet tanken bij Shell en jassen vol buttons.

Je had het net over een wereldreis als wildste fantasie. Hoe ben je daartoe gekomen?

Begin 20 ging ik voor het eerst met een rugzak op pad, naar Kreta met een vriendin. We sliepen op de stranden en gingen liftend het eiland over. Ons kon niks gebeuren. Samen voelden we ons beresterk. Het was een gevoel van vrijheid. Zo’n diepe ervaring van stevig staan. Heel geaard en heel vrij. Dat straalden we ook uit; helder in onze afgrenzing naar anderen. Deze bijzondere belevenis wakkerde mijn reizigersbloed aan en leidde tot de diep intrinsieke wens een wereldreis te willen maken. Daar droomde ik van. Tussen twee banen in moest dat gebeuren. Tot ik op een nacht bedacht: als ik ontslag neem kunnen we gaan, ik vind daarna wel weer een baan. De volgende dag schreef ik een ontslagbrief. Dat voelde zo bevrijdend. Het was nog niet eerder als optie in mij opgekomen. Frans, mijn partner, die op dat moment nog studeerde, stond paf van dat, voor mij, wilde besluit en was er direct voor in. Daarna vond ik het spannend om het aan mijn ouders te vertellen. Tot mijn grote verbazing vonden ze het een prachtig plan. Het deed me goed dat ze er achter stonden. Ruim vijf maanden trokken Frans en ik door Latijns Amerika. Een geweldige ervaring. Sindsdien heeft het reisbloed me niet meer los gelaten. Samen hebben we nog heel wat reizen gemaakt, inmiddels ook al veel met de kinderen. Heerlijk om dit ook met hen te kunnen delen.

Wat maakt het zo heerlijk?

Reizen heeft mij veel gebracht en ik heb er zo van genoten. Dat geef ik graag door en ook verder kijken dan wat hier en nu om je heen is, zien hoe het elders anders is. Qua cultuur, natuur, religie, eten en dergelijke. Voor mijn dochter Eva blijken die reizen een inspiratiebron voor de liedjes die ze schrijft. De reiservaringen voeden haar. >

Hoe was de verhouding met je broers?

Zo rond mijn 17e jaar werd duidelijk dat het niet goed ging met mijn oudste broer, Kees. Hij was depressief. Gaandeweg verergerden de klachten. We maakten ons grote zorgen. Angst dat hij uit het leven zou gaan stappen, die niet uitgesproken werd. Ik was de enige die nog thuis woonde en de weekenden kwam hij ook en was de sfeer bedrukt. De band met Aart werd intensief. We deelden veel samen, zeker toen Kees er niet meer was. Na twee jaar deed hij een eerste poging om een einde aan zijn leven, zijn lijden te maken. Die overleefde hij. Anderhalf jaar later, waarvan hij een jaar was opgenomen, heeft hij alsnog een einde aan zijn leven gemaakt. Mijn ouders respecteerden zijn wens om een tweede, nu gedwongen opname ongedaan maken. Zijn behandelaar wilde hem niet laten gaan, omdat ze vreesde voor zijn leven. Mijn vader regelde, in overeenstemming met het advies, werk en huisvesting bij een broer van hem. Natuurlijk met de hoop dat het tij zou keren. Ze zijn achter hem gaan staan en stonden achter hun besluit hiertoe en dat bleef. Kees heeft nog 3 weken geleefd en in die korte tijd ervaren dat zij hem respecteerden. Dat kwam binnen en deed hem goed. Pas veel later heb ik ten volle beseft hoe groot het van mijn ouders was, dat ze zijn wens respecteerden om daar weg te mogen. Zeker toen ik moeder werd is dat nog dieper doorgedrongen. Zij handelden uit diepe liefde voor hem en vanuit het besef dat het zijn leven was. Daarin bogen ze voor hem en ik maak een diepe buiging voor hen. Hun geloof was hen tot steun. Toen hij was overleden wisten ze hem in goede handen.

Het sterven van Kees heeft diepe impact gehad op mijn leven. Het heeft me diepgang gebracht en richting gegeven en mij uiteindelijk gebracht waar ik nu ben, het werk dat ik nu doe. Een poosje gids te mogen zijn op de reis van de ander om thuis te komen bij zichzelf; daar waar het goed is, ook al is het niet altijd mooi. Worden wie jij bent. De reis die ook ik maak.

Hoe leef je verder na zo'n intense gebeurtenis?

Mijn moeder leefde mij voor dat ik verder mocht leven en genieten. Door zelf door te gaan, gaf ze mij impliciet de ruimte dat ook te doen. In mijn aard lijk ik meer op mijn vader, die dat moeilijker kon.

Vlak na de dood van Kees had ik een première van mijn cabaretgroep. Van binnen kreeg ik het niet rond. Mijn ouders zeiden dat ik het moest doen. Zij verwezen naar de brief die Kees achter liet, waarin hij schreef: "Ga alsjeblieft door met de dingen waarmee je bezig bent, want positieve krachten zijn van zeer groot nut in deze wereld en zo beschouw ik jullie."

Wat betekende de dood van Kees voor je vader?

De ziekte en het sterven van mijn broer Kees hebben een grote verandering bij mijn vader teweeggebracht. Van een liefdevolle en betrokken vader die wat op afstand was - omdat hij veel weg was voor werk, politiek, woningbouw en kerk - werd hij een vader die heel nabij was en bezorgd.

Met ons moest het goed gaan, ons wilde hij zo intens graag gelukkig zien. Hij zette zich voor ons in, gaf advies, verrichtte hand- en spandiensten en had bovenal een luisterend oor. Loslaten was moeilijk voor mijn vader, zeker toen het om definitief loslaten ging, toen hij jaren later zelf ongeneeslijk ziek werd. Zijn grootste pijn was de pijn van het afscheid nemen, vooral van zijn kleinkinderen, want wat had hij ze graag uit zien opgroeien tot volwassen mensen. Maar hij ging het aan. Langzaam maar zeker liet hij los, stap voor stap. Zo in contact met de mensen om hem heen. In de laatste week voelde ik dat hij ook ons aan het loslaten was. Hij leek al een beetje over te gaan naar een andere wereld. Het wordt zo stil zei hij, zo stil van binnen. Hij was klaar om te gaan. Hij moest wel loslaten om te kunnen sterven. Daarvan getuige te moge zijn, heb ik als een grote eer ervaren. Ik ben hem en mijn moeder dankbaar voor de wijze waarop ze met zijn sterven om zijn gegaan. Ze konden zich eraan overgeven en met ons er naartoe leven. Samen terugblikken. Dierbare gesprekken vonden plaats.

Vertel eens over je kinderen.

'Gracias a la vida' ('Bedankt voor het leven') stond er op de geboortekaartjes van Thijs en Eva. We draaiden de muziek bij elk kraambezoek. Wat was en wat ben ik dankbaar en gelukkig dat zij in ons leven zijn gekomen. En ik ben ook blij dat ze mijn vader nog als opa hebben meegemaakt; wat paste die rol hem goed. En mijn moeder die er nog steeds is en waar ze zoveel zijn geweest, die ze leerde fietsen. Inmiddels zijn ze 17 en 15 jaar. Thijs doet dit jaar eindexamen en gaat volgend jaar studeren. Eva zit op de vrije school, helemaal op haar plek. Ik geniet van hen én ervaar loslaten als een grote klus. Angst speelt me parten en dat heeft met Kees te maken. Dat vraagt van mij om het verleden los te koppelen van het heden en dat gaat zeker niet vanzelf.

Kom vertel me, leg eens uit

Wat er in je omgaat.

Want anders als je ziel alleen is, zal je ziel huilen.

*Men moet de dingen naar buiten brengen,
net als de lente.*

*Zodat er binnen weer ruimte ontstaat
En nieuwe dingen geboren kunnen worden.*

(Mercedes Sosa)

Wat heb je voor opleidingen gedaan?

Als kind wilde ik juffrouw worden en later rond de 20 toen mijn oudste broer zo aan depressies leed, wilde ik psycholoog worden. Uiteindelijk zit ik aardig in die richting. Mijn route was via de kleuterweek, HBO iw, supervisors-opleiding, school voor Gestalt en Psychosynthese en een coachings-opleiding. Qua werk werd ik van groepsleidster in de verstandelijk gehandicaptenzorg leidinggevende van een

gezinsvervangend tehuis. Ik hield van de teambegeleiding en werken vanuit visie op zorg. Toen er meer en meer managementtaken bij kwamen ben ik mijn hart gaan volgen. Inmiddels had ik de supervisors-opleiding afgerond en sprong ik in het diepe. Ik nam ontslag om aan een diep verlangen gevolg te geven. In 2000 startte ik een eigen praktijk voor supervisie, coaching en training: 'groeien door leren'. In die tijd start ik de 3-jarige opleiding bij Phoenix, nog niet vermoedend dat ik daarmee mijn toekomstige werkring binnenstap. Als je het over wilde dromen hebt, was dat wel een hele wilde droom, die ik absoluut niet voor mogelijk hield. Ik ging na de 3-jarige opleiding de trainers-opleiding doen, want de aanpak bij Phoenix sprak me enorm aan. Die richting wilde ik op. Tijdens de trainersopleiding kwam de vraag van Wibe of ik bij Phoenix wilde komen werken. Fantastisch, het voelde als een enorme eer en ook doodeng, kon ik dat wel waar maken?

Wat doe je bij Phoenix?

Ik ben als trainer verbonden aan de 3-jarige opleiding. Ik heb nu groepen met Sander, Peter en William. Systemisch werken met Wim, de trainersopleiding naast Wibe. De workshop: Angst, woede en weerstand met Morten en de workshop: Rouw en rouwverwerking met Herman en ook alleen. Alleen verzorg ik de workshop: Succes en faalangst en de door mij tijdens de trainersopleiding ontwikkelde workshop: Contact en verbinding. Mensen wakker roepen uit hun isolement, geboren uit angst om te verliezen of niet welkom te zijn. Met hart en ziel zet ik me in om weer verbinding tot stand te brengen, in henzelf en met de ander. Ik ken het van Kees en van mijzelf na het sterven van Kees. Het is zo mooi te zien als mensen weer ontluiken, open bloeien. Dan voel ik me zo dankbaar met mijn werk bij Phoenix.

Waar houd je van in het werken als trainer?

Ik hou van verhalen en metaforen en vertel ze dan ook regelmatig. Het is zo'n prachtige manier om iets over te brengen. In de workshop 'Succes en faalangst' vertel ik het verhaal van de film 'As it is in heaven'. Een opstandingverhaal: gaan staan voor wat je drijft. Zo valt te oogsten, succes te behalen, te genieten. Onlangs vertelde ik het ook in de trainers-opleiding ter inspiratie voor trainers om op hun eigen trilling een trainingsontwerp te schrijven. Het verhaal vormt zo'n mooie ingang om mensen te vragen naar hun eigen grondtoon, hun eigenheid en bezieling in wat ze doen. En het sluit aan op het thema van deze vuurvogel: je droom, je verlangen volgen. Voor mij gaat dat over bezielt leven en werken.

Kun je iets vertellen over jouw grondtoon als trainer?

Dat is werken op mijn interne grens; daar waar de ander mij raakt. Het is dan alsof het stil valt in mij. Dan krijg ik contact met een groter veld, waardoor ik mij gedragen weet. Op die korte reis van binnen ontvouwt zich een weg in mij en ontstaat een innerlijke beslistheid, waardoor ik in het

begeleidingsproces heel aanwezig ben bij de ander en in mijzelf en tegelijkertijd waarnemer blijf. Daarnaast houd ik ervan om twinkeling en lichtheid te brengen. Zoals tranen de weg zijn naar de bron, brengt de lach levensvreugde.

Heb je ook nog een verhaal voor ons?

Regelmatig vertel ik het verhaal van kleine bever en de echo, geïnspireerd door een prentenboek dat ik vroeger voorlas aan mijn kinderen. Zo passend daar waar we werken met het roepen van de ziel.

"Luister maar naar het verhaal van kleine bever en de echo. Als de bever in zijn diepste eenzaamheid zichzelf naar buiten brengt en roept, hoort hij tot zijn verrassing uit de bergen de klank van een stem. Hij krijgt antwoord. In die tegenstem vindt hij zichzelf terug. De echo heeft hem in beweging gebracht en hij treft op zijn pad aan wat hij zocht. Hij is niet langer alleen."

Onze ziel roept ons, wijst ons de weg en is het grotere principe, dat ons verbindt met het grotere geheel. Daar kunnen we ons gedragen voelen. Als ik luister naar de echo van mijn ziel vind ik weerklink en kom ik thuis. <

**Doe 6 november 2011
mee aan**

**Run for
The Hunger Project**

met het team van
Phoenix Opleidingen
5 of 10 kilometer wandelen,
hardlopen of fietsen.

Schrijf je in bij Marieke:
mariekevankernebeek@phoenixopleidingen.nl
Meer over THP:
www.thehungerproject.nl

Morten, Florian, Marieke en Sharona

Een droomreis door het landschap van de ziel

Peter Asscheman

De rijkdom van de menselijke geest leerde ik kennen toen ik zo'n vijftien jaar geleden in aanraking kwam met een sjamaan.

Hij leerde mij reizen op de laag van de ziel, waar mijn liefde voor het sjamanisme, de magie van oeroude rituelen en een verlangen naar de verbinding met de bron werden aangeraakt.

De diepe trillingen van de didgeridoo en het ritme van de sjamanentrommel waren voertuig om de droomwereld binnen te reizen.

De klanken van deze oerinstrumenten brachten mij op gedroomde paden en wegen, waar beelden uit het 'niets' lijken te komen.

Ik werd me gewaar van een belangrijk verschil.

De taal van de geest, het vermogen om in beelden te zien, dient zich op een andere wijze aan dan de beelden die we maken in ons voorstellingsvermogen. In onze behoefte de wereld om ons heen te begrijpen, creëren we beelden. Onze geest levert beelden vanuit een actieve of reactieve visualisatie, bewust of onbewust. Echter, in ons doelgericht zijn én in ons verlangen, projecteren we onze beelden en fantasieën op de wereld: projectieve identificatie. Waarheid en werkelijkheid gaan door elkaar lopen en het risico bestaat dat we verstriken in de illusie of fantasie van de maakbaarheid. Doelmatigheid verwordt tot afdwingen dat de wereld onze beelden en ons ego volgt (controle), het symbiotisch verlangen. We zoeken de bevrediging van onze onlustgevoelens buiten onszelf, zoals een hongerige baby zoekt naar de voeding en aandacht van moeder en de eenheid met haar. Guy Corneau beschrijft dat proces mooi in zijn boek 'afwezige vaders, verloren zonen', wat overigens naar mijn mening op een andere manier ook voor vrouwen geldt. Hij

zegt dat wanneer een man zich blijft identificeren met zijn moeder (de eenheid buiten zichzelf), hij versmolten blijft met zijn onbewuste. Hij is dan zijn eigen verlangen, hij is dan zijn eigen impulsen, hij is dan zijn eigen fantasieën of ideeën in plaats van dat hij ze kan waarnemen als iets op zich staands, dat niet meteen gevolgd hoeft te worden. Het gedrag wordt gedreven vanuit irreële fantasieën over liefde, geluk en moederlijke warmte. Vanuit dromen over hoe de dingen horen te zijn zonder daar zelf iets voor te hoeven doen. Hij verliest daardoor toegang tot zijn eigen individualiteit en wordt speelbal van de omgeving en zijn ego.

Het pad volgens vele tradities is de eenheid te vinden in jezelf en je "zelf" te leren verhouden met hoe het leven zich aandient. Overgave aan het "zelf" is de weg naar eigenheid, authenticiteit en essentie. Ook wel de weg van de held genoemd; het gaan van het ongebaande pad. Afdalen in de diepte, jouw diepte, ons verbinden met onze bron, de aarde,

de benedenwereld ofwel de onderwereld zoals de sjamanen dat noemen. De antwoorden die we daar krijgen, borrelen op als beelden van de ziel. De reis door het landschap van mijn ziel toont mij voor mij belangrijke aanwijzingen die daardoor gemakkelijker kunnen integreren in mijn hele wezen en het dagelijkse bewustzijn van de plek die ik heb, verbonden met het grotere. Door af te dalen in onze eigen ziel, dalen we af in de aarde. De plek waar alles is in het niets, daar waar het scheppende vorm krijgt in het voedende. Daar waar de energie van het mannelijke en het vrouwelijke elkaar vinden. Het domein van de donkerte van de aarde is daar waar de potentie van de ziel ontkiemt en zich laat waarnemen als beelden uit de nacht. Beelden met individuele en/of collectieve betekenis. De fantasie van onze essentie.

De droomwandelaar... ik concentreer me op een belangrijke vraag voor mij, het is aardedonker..., ik ontsteek een kaarsje, als baken om de weg weer terug te vinden. Het ritme van de trommel. Diep in mijn binnenste ontwaakt iets oerouds. In het maken van een sacred space vraag ik bescherming gedurende het maken van mijn trancereis. Met de geur van salie en wierook in mijn neus verdwijn ik in een gat in de vochtige aarde en daal af in onderaardse gangen en grotten waar het water haar weg vindt. Even twijfel ik nog of ik ga of niet. Iedere keer weer opnieuw de drempel van de overgave. Dan is het al beslist; als vanzelf volg ik het water en laat mij meestromen op haar stromen steeds dieper de aarde in...

Ik hou er van om alleen én met mensen te reizen. <

BART

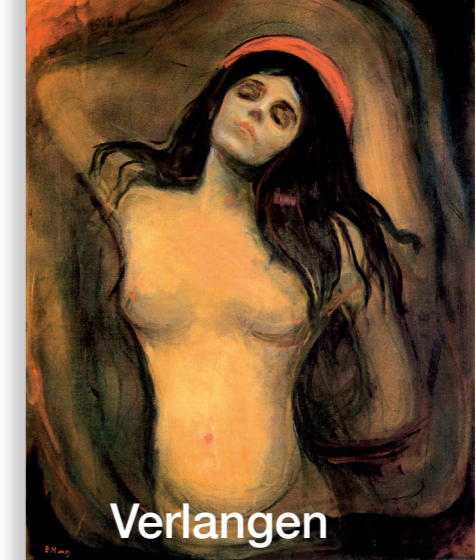
In een Vuurvogel over passie een stukje ter herinnering aan Bart, de 27 jarige zoon van Conny ten Klooster en Dirk Oegema, wiens leven op 11 januari 2011 totaal onverwacht eindigde. Met zijn grote liefde, wielrennen - waar hij vol voor ging tot het moment van een ernstige blessure - had hij er zo ingepast.

Op zijn begrafenis een grote kring van jongeren met enthousiaste en liefdevolle verhalen over hun vriend, woorden gevend aan het onbegrijpelijke van zijn dood. Tal van beelden: Bart, zwoegend en stralend op de fiets, zijn ogen gericht op de finish; de warmte en steun van zijn ouders en grootouders in de rug. Dan de laatste foto, tere sneeuwvlokken in zijn haar, een open blik: jongen en man tegelijk.

Respect voor zijn keuze doet recht aan zijn leven.

Het nest is goed, het heelal is ruimer...

Joke Goudswaard

Verlangen

Edvard Munch, Madonna, 1894

Passie, hartstocht, dochters opgelet, waar is je achterdocht daar zijn alleen mannen aan verknocht.

Is het daarom, dat ik jarenlang tegen de leeuw in me vocht.

Maar zij is prachtig, onstuimig en krachtig haar haren glanzend in het maanlicht.

Opnieuw geboren, eindelijk zie ik haar prachtige gezicht.

Louise Vinke

Wilde ziel

Herman Cools

In lang vervlogen Vlaamse tijden gebeurde het elk jaar opnieuw, op de derde november ter ere van Sint-Hubertus, patroonheilige van de jacht, dat alle dieren op het erf een brok gezegend brood kregen, in stukken gescheurde pistolets waarover de pastoor in de vroege ochtend een kruisteken had gemaakt.

Het verorberen ervan weerhield de kippen om wild te worden én de varkens, én de koeien, én de ganzen, én de katten én de geit én de hond én de eenden. Ja, ook de ezel en zelfs de cavia's moesten eraan geloven op die heilige derde november.

Sint-Hubertus kon het weten: een wild beest is wel het ergste wat je kan overkomen.

Met gevaar voor eigen leven en een gewijde boterham als enig wapen temde hij een hondsdolle man met schuim op de lippen die zijn kerk was binnengestormd en paniek zaaide onder de gelovigen.

Ook mijn ouders ontsnapten er niet aan, noch mijn grootouders en al mijn broertjes en zusjes, en ook ik - ik beken - ook ik onderging dit ontroerend spel. Ik had geen keuze. Ik moést, uit angst voor ongetemd. Ze gaven me brood en spelen en ik verloor mijn wilde haren.

Want wild is immers iets wat je ook heel goed helemaal zélf kunt doen. Wildplassen bijvoorbeeld, wild kamperen, wild rijden of wild vrijen. En dansen, snurken, masturberen of vechten, het kan allemaal heel erg koortsachtig. Als je teveel van deze dingen op je kerfstok hebt, word je een wildebras.

* Een verwijzing naar de uitspraak van de middeleeuwse mystica Hadewijch: 'Alle dinghe sijn me te inghe; ic ben so wijt!' ('Alle dingen zijn me te eng, ik ben zo wijd.')

Al wandelend overkomt het me bij wijle nog, op een weemoedige zonnige dag in de herfst, dat een zeldzaam gebed zich even op mijn lippen vleit, en dat ik de heilige aanroep.

Saint-Hubert,
bid voor ons,
maar onder ons gezegd en gezwezen,
als wild zo verdorven is als wordt beweerd,
waarom doen al die mensen
zich dan elk jaar opnieuw
in het jachtseizoen
te goed
aan everzwijn, reebok en wildpaté,
terwijl het risico op besmetting toch wel erg
reëel is?
Ora pro nobis,
bid voor ons, arme zondaars.

Is het een rite, een homeopathisch middel om terug te roepen wat verloren ging?

Heilige Hubertus,
van sommige bloemen wordt gezegd dat ze wild zijn.
In hun razernij kijken ze niet uit waar ze bloeien.
Dan spreekt men van onkruid.
En ook over de zee wordt geroddeld dat ze hitsig kan zijn.
Merkwaardig: bloemen noch zeeën eten gewijd brood.

Maar dat mijn ziel het is wild zoals die van Hadewijch uit Antwerpen die zich uit 'alle dinghe' die haar 'te inghe'^{**} waren wou losrukken, op gevaar af als onkruid bestempeld te worden, dát had geen mens me ooit verteld.

Toen het gebeurde raakte ik helemaal de kluts of zo je wil het noorden kwijt.

Sindsdien ben ik op drift.

Francien Bruggink

Hij weet dat ze naar hem kijken, nieuwsgierig, voorzichtig. Ze strijken neer bij hem in de buurt, scharrelen wat rond. Ze kijken niet rechtstreeks, maar onderdoor, achterlangs, bovenover. Er is geen oogcontact, maar wel nabijheid. Soms ergert het hem, dan vliegt hij nors weer op en zoekt een andere plek. Soms streelt het hem, dan toont hij zich en laat hij zijn vleugels schitteren in de zon. Het lijkt een spel, een spel van toenaderen en terugtrekken, toenaderen, terugtrekken. . . Als de golven op het strand, toenaderen, terugtrekken. . .

sneller dan het bloed

Hij laat zich vallen, voelt de wind langs zijn oren suizen. Tranen prikken in zijn ogen en de wereld om zich heen verandert in een natte veeg wazig gekleurde tinten. Terwijl hij zijn lichaam strekt, voelt hij zijn snelheid toenemen. Nog even. . . Hij tolt een paar keer om zijn as, haalt diep adem om daarna zijn vleugels te spreiden en in een vloeiende beweging uit eindeloze diepte weer op te stijgen. Zwenkend van links naar rechts ontspant hij zich en blijft geluidloos hangen. Laat zich drijven op een luchtstroom. Langzaam verscherpt de wereld zich tot realiteit.

De anderen zijn onder hem en scheren langs het oppervlak, ze schreeuwen naar elkaar, negeren hem. Maar lijken te wachten op de volgende keer, om neer te strijken op het water en te kijken vol bewondering en ontzag. Om hem te volgen met hun blik en op die manier mee te bewegen, mee te vallen, mee te voelen...

Ooit ging hij verder, ongeremd. Hij had extra vaart gemaakt en was sneller gegaan dan de wind, sneller dan het bloed in zijn aderen, sneller dan het ritme van zijn hart, sneller dan een gedachteflits. De duizelingwekkende vaart had hem zijn adem ontnomen, zijn lijf doen sidderen zijn oren doen tuiten. Voorbij schietende vormen deden zijn oogleden trillen. Enkel het voelen bleef over; ijzige snijdende koude lucht, het niets van zijn lichaam, het alles van ruimte, het oplossen van tijd in een leeg vacuüm. En diep van binnen een scherpe pijn, alsof iets zich losscheurde uit zijn binnenste.

De klap was oorverdovend geweest, de gesel op zijn huid, de plotselinge ruk in de andere richting. Water, hem meesleurend in een wervelende golf. Het water; het mangelde zijn lichaam, trok en duwde, wrong en schuurde, smeet hem woedend van zich af. Kotste hem tenslotte uit op het strand. En terwijl het zich terug trok in zichzelf bleef hij achter... Verfrommeld, een nat hoopje... verlaten, maar levend... Het water had hem gered.

Sindsdien voelt hij een vreemd verlangen. Het heeft te maken met de pijn van het losscheuren, en ook met meegesleurd worden. Misschien met verlatenheid... Soms zit hij op het strand en laat gedachteloos het water aan zijn tenen likken, soms strijkt hij voorzichtig op de golven neer en laat zich wiegen, het zonlicht fonkelend in zijn ogen. En soms laat hij zich vallen, niet ver, een beetje, zoals nu... Om zich vervolgens weer toe te vertrouwen aan de wind, de ruimte en de kracht en wendbaarheid van zijn vleugels. Peinzend staart hij over de golven. Laat het verlangen toe, geeft het de ruimte en laat zich erdoor overspoelen...

Droomverstrengeling

Op het kruis van zilverkoord en navelstreng

Droomt jouw droom zich je gestalte binnen

Echo van jouw thuisgrond van licht

In je lichtblauwe blik

Mirjam Broekhuizen

De meeuw op de oever van de rivier ligt er versuft bij. Als ik rustig naar hem toeloop om hem te onderzoeken, vliegt hij op. Dan zie ik het: zijn pootjes hebben een vreemde houding onder zijn lijf dat zwoegt om hoogte te krijgen. Zijn pootjes zitten op een ongelukkige wijze verstrikt in een touwtje dat achter hem aanbungelt in de lucht. Hij landt een paar weilanden verderop hardhandig op zijn buik. Thuisgekomen bel ik de dierenambulance. De vrouw aan de telefoon zegt: 'Vliegen kost veel energie als een vogel zijn poten niet kan gebruiken. Het vinden van voedsel wordt steeds moeizamer als hij zijn poten niet kan gebruiken. Hij zal steeds meer verzwakken. Bel ons weer, als hij zo zwak is, dat we hem kunnen pakken en bevrijden van het draadje.' Ik neem me voor om de volgende dag te gaan kijken en dan neem ik een schaarje mee om hem van de ongelukkige verstriking te bevrijden.

Het wordt alweer donker, ik maak me klaar mijn afspraak die avond in het dorp waar ik woon; een moeder en haar 20-jarige zoon, verwickeld in een niet aflatende ruzie die keer op keer oplaait. Ze strijden samen zo, dat hij de dag ervoor had uitgeroepen: 'Er moet een 'derde' bij, voor ik je nog eens vermoord!' Die derde, dat ben ik. De moeder heet me welkom aan de keukentafel van hun gezellige boerderij. Kaarsjes aan, wijntje erbij, hapjes op tafel. Het vuur in de haard brandt er op los. Twee honden liggen rustig te slapen. 'Ik zal mijn zoon roepen', zegt de moeder nadat ze mij welkom heeft geheten, 'dan kunnen we beginnen'. Daar sjokt

hij binnen, kijkt me vluchtig vanuit zijn ooghoeken aan als hij me begroet, ijl in zijn energie. Zijn vlees hangt aan zijn botten als een jas aan een kapstok. Helder blauwe ogen, ver weg. Hij schuift aan tafel met zijn leren jack aan, hij is ieder moment klaar om te vertrekken. De moeder laat me een test zien die haar zoon deed op de universiteit om richting te krijgen en om uit te vinden welke studie bij hem zou kunnen passen. Ze laat zien, hoe haar zoon op het onderdeel 'intrinsieke motivatie' het voor elkaar heeft gekregen om op een schaal van nul tot tien, nul te scoren. 'Hij is nergens toe te motiveren', zegt ze wanhopig. Hij steekt een sigaret op, schuift zijn stoel naar achteren, staat op en draait zich om. Ik zie hoe ze schrikt. Ik vraag haar, of ze bang is dat hij weg zal lopen en niet meer terugkomt. 'Ja', geeft ze toe. Hij staat bij het aanrecht en gaat koffie voor zichzelf maken. De wanhoop, het onvermogen, het wantrouwen hangen nu in de keuken, ik voel hoe razernij zich opbouwt en samenbalt, bij hem en bij haar. Stilte voor de storm. De honden worden wakker van de dreigende sfeer in de keuken en lopen heen en weer tussen de moeder en de zoon. Gevangen razernij, gevangen levensenergie.

Alsof ze de dreigende stilte waarin de spanning zich tot een hoogtepunt samenbalt niet voelt, gaat ze onverstoort door met haar relaas, alsof hij niet bestaat. Ze vertelt over de droom die ze voor hem had en dat daar niks van terecht komt. Haar droom werd een beeld en ik zie hoe hij in haar beeld gevangen zit.

Droomverstrengeling. Hij zit als een verstrikte vogel gevangen in haar beeld; hij kan dat beeld niet in, want het is niet wie hij is en hij kan het beeld niet uit, het zet hem vast. Het is alsof zijn wezen, zijn eigen trilling en levensverlangen zich zijn lijf niet binnen dromen kan. Hij moet en wil het huis uit, maar zo te zien is hij zijn eigen huis nog niet in. Hij zit vast op het kruis van zilverkoord en navelstreng; gevangen in haar droom voor hem; zijn wezen houdt hij uit de relatie, met zijn aard voldoet hij aan het beeld van de zoon die niet voldoet. Ik realiseer me dat hij nog niet uit zijn onzichtbaarheid is bevrijdt. Instinctief weet ik dat ik mijn aandacht niet rechtstreeks naar hem kan wenden, het oogcontact alleen al zou teveel zijn. Als ik naar hem toe zou bewegen zou hij net als de meeuw wegvliegen.

Ik vertel hen over een dorp in Afrika, dat bekend staat om een plek waar grote spirituele rijkdom en materiële armoede hand in hand gaan. Dat in dat dorp de nog ongeboorte kinderen welkom geheten worden met hun levensdroom, hun eigen trilling, hun talent. Niet alleen de ouders, de hele gemeenschap is in verwachting van het kind. Ze zien het kind als leraar; het kind komt iets aan de gemeenschap toevoegen, het komt de gemeenschap iets leren, terwijl het tegelijkertijd ook leerling is van het levenstalent waarin het kind het tijdens het leven meester verlangt te worden. Het kind wordt al voor de geboorte gevraagd 'in de geest van welke droom' het naar de aarde komt, zodat de hele gemeenschap zich kan voorbereiden in het creëren van een lerend veld waarin het kind zijn talent kan ontwikkelen. Het kind krijgt een naam, die past bij de gedroomde levensroeping. Ik vertel hen, hoe wij zijn vergeten om ook het spirituele wezen dat het kind is welkom te heten en hoe dat zorgt voor een splitsing tussen fysieke aard en spiritueel wezen, terwijl die twee niet zonder elkaar kunnen. Hoe dat zorgt voor veel verdriet en pijn. Wanneer je je niet omarmd voelt door de gemeenschap en de familie waar je in geboren bent, is dat voor een pasgeborene en een jong kind een reden om zijn verdriet precies daar te laten beginnen. Velen van ons lopen rond met een groot verdriet in ieder deel van ons lichaam, in iedere cel, omdat we onzichtbaar zijn. We zijn niet gezien in ons wezen. Als onze familie onze aard en ons wezen met open ogen, harten en armen omarmd heeft, worden we bevrijd van onze onzichtbaarheid.

Ik vraag de moeder naar de droom die zij voor zichzelf en voor haar leven had en heeft. Zij wordt verdrietig als ze vertelt over hoe ze worstelt met haar zingeving; de droom in haar is uitgedoofd. Ik help haar om haar zich haar levensdroom te herinneren. De sfeer in de ruimte verandert, er komt meer hart in, ze komt op 'stroom'. Ik zie zonder mijn aandacht te nadrukkelijk op hem te vestigen, hoe dit gesprek de interesse van de zoon begint te krijgen; iets in hem ontwaakt. Als ze vertelt over haar verlangen en over wat ze graag van haar leven had gewild, begint hij dieper te ademen. Naarmate zij haar verlangen terughaal, komt hij meer hier. Plotseling begint hij 'vanuit het niets' te spreken. 'Maar mamma, je bent nog niet dood, veel van wat je had

gedroomd, dat kan nog!'. Ze lijkt te schrikken van zijn stem, ze was haar probleem met hem even vergeten, ze was hem even vergeten, ze haalt haar verlangen binnen en nu komt er ruimte voor hem. Hij stelt haar belangstellende vragen over haar verlangen en zij vertelt. Ik volg mijn instinct. Ik vraag haar naar de interesse van haar ouders voor haar levensverlangen. Ze vertelt over haar pijn, dat ze daarin door haar ouders niet is uitgenodigd, hoe zij het ideaalbeeld van haar ouders is geworden. Ik vraag haar of ze ziet hoe ze het verlangen van haar zoon gevangen houdt in het beeld dat ze van hem heeft gemaakt en dat hij, net als zij vroeger, bevestigd wordt in wat ze hem toedicht. Dat het voor hem onmogelijk is om zich van dat beeld te bevrijden, dat ze zijn droom niet kan zien en hij daar razend om wordt. Dat het hem afsnijdt van zijn eigen droom en dat weglopen zijn beste manier lijkt te zijn om zijn eigenheid te bewaken. Ik kijk hem niet aan als ik namens hem spreek. Ik hoop vurig dat hij komt in het nest dat zijn moeder en ik nu voor hem hebben gebouwd. Ik laat de stilte die er nu is zijn, het moet nu leeg blijven, nu is het niet aan mij, nu is het zijn beurt. Hij zegt tegen zijn moeder: 'Het is alsof ik een doorn ben die in jouw leven snijdt. Ik voel me schuldig aan jouw ongeluk, ik kan het niet goed doen en ik kan het niet goed maken, vanbinnen weet ik dat het onmogelijk is en ik probeer het niet meer. Ik kan alleen nog maar ruzie met je maken.'

Ze ziet het, ze schrikt van haar eigen schok en ze begint te huilen. Dit had ze niet voor hem gewild. 'Och, zegt ze, kind, ik dacht dat ik je kende, maar ik heb geen idee waar jij van droomt. Het spijt me zo, ik heb het niet gezien, ik heb jou niet gezien.' Beide zijn in tranen, ze kijken elkaar aan. Ik zie hun neiging elkaar vast te pakken, ik bemoei me er niet mee. Ik vertrouw erop, dat een verandering in het hart alles verandert. Nu kan beginnen met waar ik voor gekomen ben en tegelijkertijd is datgene waar ik voor gekomen ben al gebeurd. Ik voel dat het tijd is om hen aan zichzelf te laten en spreek met hen af dat ik morgen terugkom om samen met hen te kijken naar het 'hoe nu verder'.

Als ik in het donker terug naar huis over de onverlichte dijk gaat mijn hart uit naar de meeuw, die daar ergens in de koude nacht moet liggen, de pootjes aan elkaar geknoopt. Ik beloof hem, dat ik hem morgenochtend bij het eerste licht zal komen zoeken. Een uiltje scheert vlak langs mij heen. Ik hoor hoe ik loop te zingen in de nacht waar ik me thuis voel; mijn instinctieve natuur, het 'oerige' in mij, is present. Mijn instinctieve natuur en mijn hoogste weten stromen samen, mijn ziel krijgt inspiratie van spirit, ook wel geest genoemd. Ik laat me leiden door geest en geest wordt mijn grond. Ik bezing de paden van de bezongen grond en het landschap opent zich en neemt mij op. In de verte zie ik de welkome lichtjes van ons dijkhuisje. <

VRIJE RUIMTE VOOR BLOEI

Thuis
Alsof je een plek bereikt.
Om je heen kijkt en weet
dat je thuis bent.

Alsof je dit al kende
voor je het zag. Er geweest was
voor je er zou komen.

Zo thuis.

Uit Thuis, van Kees Spiering

Lieke Thijssen

Een huis, een thuis

Mijn droom is een eigen plek om te ontmoeten en te verbinden. Een plek waar leiders en begeleiders thuis kunnen komen in een veilige omgeving zoals ik zelf thuis wil komen. Een plek ook waar samenwerking is en ik niet alles meer alleen doe, waar anderen en ikzelf kunnen verbinden. Mijn droom is een thuis creëren voor leiders en begeleiders, een Leiderschapshuis. En een netwerk creëren, waardoor wij elkaar kunnen voeden en waaraan wij ons kunnen laven; aan kennis, aan ervaringen, beleving, bewustzijn van anderen, van onszelf, groeien. Niet op een anoniem bedrijventerrein of in een of ander conferentieoord werken met cliënten, maar op een eigen plek. Waar mensen thuis kunnen komen om vervolgens gevoed weer uit huis te gaan en hun leiderschapstaken te vervullen. Een plek dichtbij huis waar mensen naar mij, naar ons toe komen. Waar een energie is van openheid, vertrouwen en verbinding, van inspiratie en creativiteit, van gedeelde passie en professie.

Wel drie keer reed ik het koetshuis op landgoed Ewijkshoeve in Den Dolder voorbij en ik dacht – inmiddels voldoende geleerd over wachten – als dit drie keer op mijn pad komt, is het nu tijd om actie te ondernemen. Om hier die plek uit mijn droom te creëren. Ik voegde de daad bij de droom. En zo heb ik eind vorig jaar een prachtig koetshuis gehuurd op een even schitterend landgoed. Met het koetshuis wil ik voor de komende jaren een plek creëren waar mensen elkaar ontmoeten, van elkaar leren en elkaar inspireren:

het Leiderschapshuis.

Het leiderschapshuis biedt een nest voor de zakelijke ziel waar men kan onthullen (jezelf laten zien) en kan verbinden (met jezelf, je leiderschapstaken en met elkaar). Een plek waar zowel kennisoverdracht (trainingen) als kennisontwikkeling (platform, proeftuin en intervisie) plaatsvinden. En het voelt goed, rustig van binnen en vol energie om er aan de slag te gaan maar ook om er gewoon te gaan zitten. En te ontvangen, te ontmoeten.

Oogsten & schenken

Op mijn visitekaartje zou kunnen staan: ontwikkelaar met hart en ziel, verlangend naar verbinding. Met mijn opleiding en jarenlange ervaring als opleidings- en veranderkundige in organisaties startte ik 11 jaar geleden mijn eigen onderneming. Leiderschapsontwikkeling is mijn professionele vak en ook mijn persoonlijke taak. Mijn groeipad ligt in het zelf aanwezig zijn, mijn stem laten horen en mijn ruimte innemen. De afgelopen 10 jaar is Phoenix een prachtige plek geweest waar ik leerling mocht zijn. Het is tijd om uit huis te gaan en mijn eigen leiderschap te nemen. Vanuit mijn essentie 'oogsten en schenken', aannemen en uitreiken.

Over leiderschap gesproken...

Onze tijd vraagt om het herstellen van de menselijke maat, van de heelheid van de mens. We worden aan alle kanten uitgedaagd tot een intelligentere, humanere en meer harmonische samenleving. Dat vraagt om een andere kijk op

leiderschap. Het vraagt om de weg naar binnen, om leiders die allereerst het lef hebben hun eigen leiding te nemen, hun persoonlijk leiderschap te ontwikkelen en zich van daaruit opnieuw te verbinden met anderen. Het Leiderschapshuis is een plek waar ziel en zakelijkheid samenkomen. Waar nieuwe energie gebundeld wordt. Als bijdrage aan het nieuwe leiderschap, aan duurzaam leiderschap.

Leiderschap - lidmaatschap

Afgelopen kerstvakantie las ik het boek 'Eindelijk thuis' van Henri Nouwen. Zijn verhaal raakt me. De zoon die thuiskomt, op zoek naar een veilige plek waar hij zich thuis kan voelen, hij wil zich geborgen weten. Na wekenlang rondtrekken waarin hij zich voortdurend heeft moeten geven, anderen motiveren, waarschuwen en bemoedigen. Hij verlangt naar een plek om tot zichzelf te komen, naar een thuis. En hij weet dat dit ook de plaats is die hem confronteert met het inzicht dat het vaak moeilijker is te ontvangen dan te geven. Dit is de plaats waar het gaat om overgave en vertrouwen. Zo is het ook voor (bege)leiders en ook voor mij.

De behoefte aan een plek voor reflectie, ontmoeting, leren en inspireren. Om te bewegen tussen 'thuiskomen' en 'weer uit huis gaan'.

Tevoorschijn komen

Zoals Jaap Voigt beschrijft in zijn boek 'Leven & werken in het ritme van de seizoenen' is de lente de dageraad van het jaar, nieuw fris en vol beloften. Het gaat om een verdere ontvouwing naar buiten van hetgeen er binnenin gegroeid is. Tijd om mijn plannen in de wereld te zetten en anderen uit te nodigen de verbinding met mij aan te gaan. Samen te werken binnen het Leiderschapsnetwerk en samen te werken ten dienste van onze cliënten op een inspirerende plek.

Lieke Thijssen, initiatiefnemer
Leiderschapshuis & directeur Changeability,
januari 2011

Open thuis

Je bent van harte uitgenodigd om een bezoek te brengen aan het Leiderschapshuis op landgoed Ewijkshoeve in Den Dolder.
Voor informatie: lieke@leiderschapshuis.nl
of www.leiderschapshuis.nl <

Droomvrouw

*Ik droomde dat ik wakker werd
en plots was ik een vrouw
ik schudde met mijn veren
en voelde mij een pauw*

*en ieder die mij lief was
keek mij ten volle aan
en als ze mij bekeken
dan bleef ik lekker staan*

*Ik droomde dat ik wakker werd
een wonder was gebeurd
het was alsof de wereld
heel anders was gekleurd*

*en alle tinten die ik zag
niet grijs of wit of zwart
maar vrolijker en zachter
die kleurden ook mijn hart*

Evelijne Swinkels

Het aannemen

*In de kou van 't hallelujah
Aan mijn strijd voorbij gegaan
Sta ik oog in oog met jullie
Van mijn kinderdroom ontdaan*

*Van in duizend kleine dingen
Het té grote te weerstaan
Ontluisterd in het nu vernemen:
jullie weg te zijn gegaan...*

*En dan sta ik zonder woorden
Door mijn wanhoop overmand
En dan breekt er iets van binnen
iets voor altijd uit mijn hand*

*Onder stroom van machteloosheid
Geen vaarwel bleef ongemoeid
Het besef kwam bovendrijven
Óp mijn plek te zijn gegroeid*

Met dank aan:
Jabik Veenbaas (titel)
Leonard Cohen (1e regel)

Sybren Botma

De muze aan het woord

Kunst en het onbewuste - werken met muzische creatieve werkvormen in begeleiding

Mirjam Dirx, Annemijn Birnie en Louise de Vries Lentsch

Kunst geeft niet het zichtbare weer, maar kunst maakt zichtbaar - Paul Klee

Wij, Annemijn, Louise en Mirjam, zijn onze loopbaan gestart als kunstenaar; Annemijn en Louise werken beeldend en Mirjam is pianist. We hebben ons jarenlang ontwikkeld in en met de muze, en ervaren hoe magisch het is als de ziel en het kunstwerk elkaar ontmoeten.

Iedereen van jullie kent waarschijnlijk ook wel de ervaring dat kunst iets in je teweeg kan brengen. Je kunt helemaal opgaan in je favoriete muziek en in een trance terecht komen tijdens een popconcert. Je kunt geraakt worden door de expressieve kracht van een schilderij als 'de schreeuw' van Edward Munch, alsof de woordeloze schreeuw in jezelf aangeraakt wordt. Je kunt ontroerd raken door de verstilde beweging van een danser of juist gegrepen worden door de animale ritmes van Strawinsky's *Sacre du Printemps*. Juist omdat kunst de taal van het gevoel, van affecten, van lijfelijke ervaringen is, geeft dit voor begeleidingswerk vaak bruikbare informatie. De taal van de kunst speelt zich af op een ander bewustzijnsniveau dan ons rationele denken, ze staat in contact met allerlei onbewuste processen van onze psyche.

De schrijver Gerbrand Bakker omschrijft dit proces prachtig als hij vertelt hoe een boek onder 'zijn tikvingertje' ontstaat: 'In mijn nieuwe boek zit bijvoorbeeld die das, die de vrouw overdag in haar voet bijt. Dat is raar, want dat doet een das niet, die laat zich hooguit 's nachts zien. Ik schrijf dat op en denk: wat is dat nou weer? Als ik dan doorga begin ik het beter te begrijpen en wordt de rol van die das groter. Maar dat is niet iets dat ik vooraf verzin, dat gebeurt.'

Dat is ook wat ons in het werken met de muze zo ontroert, dat de dingen gebeuren. Dat je niet gestuurd wordt door al je kennis, maar dat er iets ontstaat in beeld of klank dat helemaal 'waar' is. Er wordt iets aan jezelf onthuld. Jung zegt hierover: 'Of de kunstenaar nu weet dat zijn werk in hem verwekt is, groeit en rijpt, of dat hij zich inbeeldt dat hij naar eigen opzet zijn vondsten vorm geeft, verandert niets aan het feit dat in werkelijkheid zijn werk groeit in hem. Het creatieve werk groeit uit onbewuste diepte op.'

**In de diepte van mijn ziel is een woordloos lied
een lied dat woont in het zaad van mijn hart**

Kahlil Gibran

Na een suïcidepoging van mijn moeder was ik in shock. Ik kon mijn vleugel een aantal maanden niet aanraken. Toen ik het weer durfde, speelden mijn vingers 'Kind im Einschlummern' uit Schumanns *Kinderszenen*. De tranen stroomden over mijn wangen, voor het eerst kon ik weer huilen. Pas veel

later zag ik dat het een wiegeliedje is met twee in elkaar grijpende wiegbewegingen. Ik heb het nog vaak opnieuw gespeeld, ook toen ik opnieuw heb leren rusten in de armen van mijn moeder. En telkens opnieuw als ik dit liedje speel, ontroert het me dat ik me moet toevertrouwen aan de wiegbeweging om me gewiegd te voelen. En dat ik dat toen, zoveel jaren terug, al onbewust wist.

Mirjam

Teruggrijpend op het citaat van Gerbrand Bakker over de das, zou je de das als het symbool kunnen zien dat zich als het ware 'opdringt' aan de schrijver. De schrijver scheidt niet de das, maar het symbool dringt zich op. De schrijver kijkt met een soort afstandelijkheid, neemt het scheppingsproces waar, en ontwikkelt het symbool zonder dat hij zich bewust is van het 'waarom' van zijn schepping. Jung maakt de verbinding van creatief werken met de toegang tot het bovenpersoonlijke (collectieve) onbewuste, of zoals wij dat kennen als het wetende veld bij opstellingenwerk. 'Dit onbewuste, dat in de structuur van de hersenen begraven ligt en dat zijn levendige tegenwoordigheid slechts openbaart in de creatieve fantasie, is het bovenpersoonlijke onbewuste. Het leeft in de creatieve mens, het openbaart zich in het visioen van de kunstenaar, in de inspiratie van de denker, in de innerlijke ervaring van het religieuze. Dat bovenpersoonlijke onbewuste is, als algemeen verbreide structuur van de hersenen, een algemeen verbreide 'alomtegenwoordige' en 'alwetende' geest.'

Omdat het symbool aan het collectieve onbewuste ontspruit, kunnen we er ook zo massaal door geraakt worden. Het roept iets in ons wakker, het raakt iets in ons aan wat slecht onder woorden kan worden gebracht. Slechts metaforen kunnen onze geraaktheid benaderen. Zo schrijft de componist Louis Andriessen over een schilderij van Richard Diebenkorn: 'Plotseling verliefd worden, dat was het. Ik herkende direct iets in het schilderij. En ik voelde me er meteen heel erg veilig bij. Vertrouwd en warm. Maar het is ook raadselachtig, geheimzinnig. Ik begreep het, zonder dat ik het onder woorden kan brengen. Zoals dat ook gaat met verliefdheid''

**Om je gezicht te zien gebruik je een spiegel,
om je ziel te zien een kunstwerk**

George Bernhard Shaw

Zonder speciaal een ontwerp of idee voor ogen te hebben, ging ik na een blok in de opleiding systemisch werken aan de slag in mijn atelier. Wat er verscheen is iets wat ik eigenlijk altijd al wel, maar dan onbewust, wist: om te kunnen blijven staan laat ik me niet zien en zie ik niet goed wat er om me heen is

(ik verdwijn). Ik doe mijn handen voor mijn ogen om niet te hoeven zien.

Mijn moeder was lang psychisch ziek. Ze kon er niet voor mijn broers en mij zijn. Ik zorgde dat alles liep zoals het moest lopen thuis. Ik schakelde mijn gevoel daarbij uit, anders was het niet vol te houden. Ik ging gewoon door en door om maar te kunnen blijven staan.

Toen ik begreep dat ik vooral in mijn atelier mijn imprinter-varianten kan (h)erkennen, ga ik vaker doelbewust naar het atelier als ik ergens mee zit en een stap wil maken.

Louise

Je hoeft geen grote kunstenaar te zijn om je eigen zielenbeelden te onthullen, en je hoeft ook geen grote kunstenaar te zijn om dat proces te begeleiden. De waarde van het werken met creatieve werkvormen ligt vooral in de magie van het moment als het onbewuste zichtbaar wordt. In de ontmoeting en (h)erkenning van wat er onbewust was komt het helingsproces op gang. Daar waar we soms blokkeren door denken en praten, kunnen creatieve werkvormen juist onthullen. Ze kunnen informatie geven vanuit een woordenloze belevingswereld die vaak verrast, ontroert en naar nieuwe wegen zoekt.

Naar aanleiding van een blok over de maskermaker maakte ik een kunstwerk. Ik liet mijn eigen lijf omtrekken op een stuk papier en tekende er één voor één de maskers in. Het resultaat is een zelfportret op ware grootte, waarin zoveel te zien is. Het werk maakt dat ik weer op een nieuwe manier naar mij zelf kan kijken: ik kan zien hoeveel diepte mijn schizoïde stuk mij geeft en hoe gezond oraal ik ben. Het wijst me waar belangrijke imprinter-varianten opgeslagen liggen in mijn lijf en hoe ik nog meer in mijn bekken kan zakken. Uiteindelijk kwam de vraag 'wat heeft deze vrouw nodig?' en ik schilderde er de twee figuren bij. Het mooie is dat ik dat van te voren niet had kunnen

verzinnen. Het was alsof het werk vroeg om bij de handen gepakt te worden. Zo is het een helend beeld voor me. Ik kan zien dat alles oké is, alles wat er in mij gebeurt, als ik mij tussen de mensen plaats. Het is een uniek tijdsdocument geworden en een handvat om mee te werken''

Annemijn.

Mirjam Dirx en Annemijn Birnie bieden trainingen voor ervaren begeleiders die zich willen ontwikkelen in zelfexpressie en willen leren werken met de muzische creatieve werkvormen. De eerstvolgende training *Onder de woorden brengen* is op vrijdag 30 september en zaterdag 1 oktober. Voor meer informatie kijk op www.artisjok.info of www.annemijnbirnie.nl. Daarnaast schrijven zij samen met Louise de Vries Lentsch een boek over het werken met kunst en creatieve werkvormen in professionele begeleiding, dat in het voorjaar van 2012 uitkomt. <

Dreamfactory:

van droom naar daad

Over jezelf verkopen en de onschuld van het helpen

Als trouwe klanten van Phoenix hebben Maarten van Os en Jan Willem van den Brink inmiddels het merendeel van de vervolgoopleidingen gevolgd. En wat ze bij Phoenix leren, passen ze ook toe in hun eigen bedrijf Dreamfactory. Over het verbinden van dromen met daden...

Vertel eens over die naam, Dreamfactory...

De naam Dreamfactory is geboren in de kerstvakantie van 1998. Maarten en zijn vriend Marco Raad (ook een goed bekende bij Phoenix) namen hun leven onder de loep, en bedachten dat ze het roer om gingen gooien. Het was in een koud hutje op de hei met veel bier. Stoppen met het technisch productiebedrijf en de IT-consultancy, en over naar Dreamfactory. Opgericht om dromen van mensen waar te maken. Jan Willem was vanaf het begin betrokken. Eerst als Raad van Toezicht, later als vennoot.

En hoe gaat het met dromen waarmaken?

In de eerste jaren gingen we vooral de droom van de klant waarmaken, in plaats van de klant te helpen om zélf zijn droom te verwezenlijken. Bij Phoenix leerden we waarom dat laatste nog krachtiger is: het verschil tussen redden en helpen. Door de jaren heen hebben we ons ontwikkeld in training en (team)coaching. Onze eigen droom kreeg ook steeds meer focus. Van "we doen alles voor iedereen" naar de twee specialiteiten die we nu hebben:

- > Leidingnemen, de andere kant van leidinggeven. Hoe werk je samen met plezier en resultaat. Hoe zorg je dat je er samen voor gaat. Dat de energie naar buiten gaat, en niet alleen binnen blijft ronddraaien.
- > Hoe kom je als inhoudelijk deskundige aan voldoende en passende opdrachten? Als je als organisatie, team of zelfstandige iets doet wat je echt mooi werk vindt, wat echt de moeite waard is, en je droomt ervan om dat in de wereld te zetten, dan is een belangrijke randvoorwaarde om die droom waar te maken: voldoende klanten hebben. Hierover schreven wij ons boek *Opdrachtgever Gezocht – acquireren als onderdeel van je werk*, ook te vinden bij Phoenix.

Een boek over verkopen in de Phoenixbibliotheek, past dat wel?

Veel trainers, coaches en andere inhoudelijk geschoolde professionals associëren woorden als verkopen of acquisitie meer of minder bewust met jezelf opdringen, of koud bellen - overigens allebei onverstandige activiteiten wat ons betreft. Maar diezelfde professional wil wel graag tevreden klanten. Ons boek gaat over hoe je als inhoudelijk deskundige aan klanten komt. We gaan daarbij zowel in op wat je daarbij soms nog tegenhoudt, als wat je heel praktisch kunt doen. Veel mensen die wij van Phoenix kennen, leveren prachtig werk. En ze zouden nog veel meer goed werk kunnen doen, als er maar meer mensen (klanten) waren die ervoor openstaan. Dus we hopen dat ons boek helpt met het verspreiden

van het Phoenixgedachtegoed. Bovendien hebben we gemerkt dat verkopen gaat over klanten helpen kopen, terwijl je daarbij trouw aan jezelf blijft. Wij geloven dat je er niet bent met wat kunstjes leren. En anderzijds dat oefenen wel degelijk werkt. Wat ons betreft raakt dat ook de kern van Phoenix.

Het verschil tussen een droom en een plan is een datum...

Het verschil tussen een plan en een eigen zaak is een klant...

Veel professionals hebben niet zoveel met acquisitie. Hoe is dat met het Phoenix-publiek gesteld?

Dat speelt zeker ook hier. Toen we hier vorige jaren vertelden over ons boek in wording, kregen we verschillende reacties, variërend van "goh, ik heb inderdaad ook moeite met klanten vinden" tot uitroepen als "acquisitie, bah" met alle bijbehorende non-verbale uitdrukking en meewarige blikken. "En het leken op het eerste gezicht nog wel zulke aardige jongens..." We hebben allebei de vervolgoopleiding "Professionele begeleiding van Organisaties" gevolgd. In die opleiding zit een dag waarin je jezelf als professional of als bedrijf neerzet voor een panel van externen. Dat blijkt voor veel mensen een spannend moment; jezelf en je dienst presenteren. Slechts een minderheid voelt zich helemaal comfortabel om naar buiten te brengen welke toegevoegde waarde hij of zij levert.

Waar komt dat vandaan, zullen we het eens door een Phoenixbril bekijken?

In de driejarige opleiding is er niet voor niets een blok over de drie schaduwthema's: macht, sex en geld. Geld maakt in veel mensen een lastig stuk los. Systemisch speelt het thema schuld – onschuld een rol. Zodra je jezelf aanbiedt en belooft dat je iets voor nieuwe, soms nog onbekende klanten, kunt betekenen, loop je het risico dat je dat niet waarmaakt. Als je wacht tot je klanten op jou afkomen, en je diensten voor (te) weinig geld aanbiedt, dan ben je onschuldig. Je verkoopt niets, je dringt je niet op, je belooft niets wat je niet waar zou kunnen maken.

Te weinig vragen voor je dienst en niet vragen om aanbevelingen of opdrachten, is (te) veel staan aan de kant van de onschuld. Als je om een opdracht of een aanbeveling vraagt, of iemand zomaar adviseert om zaken met je te doen, maak je jezelf een beetje groot, en een beetje schuldig. Vanuit de TA is het interessant om de drivers en stoppers

te bekijken. Met een Wees perfect driver is het lastig om te vinden dat je genoeg gedaan hebt om een klant een rekening te sturen. En een Doe Genoegen doet vaak iets met het factuurbedrag.

Maar het gaat toch niet allemaal om geld verdienen? Moet het nou zo commercieel?

Veel begeleiders die bij Phoenix opgeleid zijn, werken met veel plezier en passie. Veel geld verdienen is niet hun eerste drive. Dat is prima, zolang je wel de zuurstofmetafoor in gedachten houdt. Zuurstof is niet het doel van het leven, net zoals winst maken niet het doel is van organisaties en begeleiders. Maar zonder zuurstof houdt het leven vrij snel op. En zonder winst je organisatie ook. Dus werk aan het thema geld verdienen, als dat voor jou speelt, zodat je voldoende zuurstof/winst hebt om veel mensen te kunnen helpen met wat je doet. Je kunt pas echt mensen helpen met dit mooie vak als je er zelf voldoende geld mee verdient. Anders blijft het een (prachtige) hobby. En dat kan ook prima zijn natuurlijk, het is een kwestie van kiezen.

Ik begrijp dat jullie nogal van praktisch houden. Geef eens een praktische tip?

Voor veel Phoenixcursisten geldt dat ze als ze eenmaal contact hebben met iemand, het wel goed komt. Maar hoe kom je in contact met nieuwe klanten? Daarvoor zijn meerdere manieren. Sommige werken goed, andere slecht. Laten we beginnen met wat we niet adviseren: koude acquisitie. Zonde van de tijd en energie van jou en je klanten. Een veel betere bron van nieuwe opdrachten is via aanbevelingen. Mensen die jou kennen, waarderen en vertrouwen, brengen dat over aan mensen die jou nog niet kennen. Overbrengen van vertrouwen is van groot belang in dit werk. Want bijzonder weinig mensen halen een begeleider uit de gouden gids of het telefoonboek.

Hoe vergroot je nu de kans dat jij een aanbeveling krijgt? Een eenvoudige manier daarvoor is erom vragen. Als je klant werkelijk tevreden is, dan zal hij dat met plezier doen. Net zoals jij met plezier die leuke film of dat goede restaurant aan anderen adviseert. En toch vragen in de praktijk weinig mensen om aanbevelingen. We doen het zelf ook pas sinds een paar jaar, en het effect is groot. De eerste tip is daarom: doen.

De tweede tip is: *kondig aan dat je om een aanbeveling gaat vragen. Zeg in je eigen woorden iets als: 'Ik krijg mijn meeste opdrachten via mond-tot-mond reclame van tevreden klanten. Ik wil daarom graag ook dat jij een tevreden klant wordt. Dat evalueren we bij de laatste sessie. En dan hoop ik dat jij met me mee wilt denken wie jij kent die wellicht ook gebaat is met mijn diensten. En uiteraard alleen als je werkelijk heel tevreden bent.'* Door dat vooraf aan te kondigen, maak je de vraag aan het eind voor jezelf minder spannend. Daarnaast geef je de klant het terechte vertrouwen dat hij belangrijk voor

je is, en dat je wilt dat hij tevreden uit het traject komt. En ten derde geef je de klant daarmee de gelegenheid om vooraf na te denken met wie hij jou in contact kan brengen.

Dank je wel

Met plezier gedaan!

Op www.opdrachtgevergezocht.nl staat meer over het boek *Opdrachtgever Gezocht – acquireren als onderdeel van je werk*. Je kunt je daar ook opgeven voor de gratis e-cursus. Het boek kun je bekijken en/of kopen bij het secretariaat. Op www.dreamfactory.nl vind je meer over Dreamfactory. <

mon fils A MOI

2006, regie: Martial Fougeron

Marja Griffioen

In de film *Mon fils à moi* wordt pijnlijk, maar prachtig zichtbaar gemaakt wat de gevolgen kunnen zijn van een verstoorde gezinsorde en plekverlies van haar leden. De focus in de film ligt op de relatie tussen de 14-jarige Julien en zijn moeder. Het is al lang tijd dat Julien ruimte krijgt om zichzelf te (her-)ontdekken, zijn plek te vinden tussen de mannen en te experimenteren met ontluikende seksualiteit en nieuwe liefde. Zijn moeder geeft hem echter geen millimeter ruimte. Ze klampt zich aan hem vast en breekt keer op keer zijn pogingen zich van haar los te maken. Zijn vader lijkt 'ziende blind' en 'horende doof'. Een film met veel schitterend weergegeven subtiliteiten, maar soms ook met onthutsende relationele gebeurtenissen.

Aan het woord

Dennis Gebbink:

“Er brandt een vuur in mij!”

Oprichter van Only Friends en Ronald McDonald Centre in Amsterdam. Dit Centre is het eerste sportcentrum in West-Europa voor jongeren met een handicap of chronische ziekte.

Heleen Reitsma

De DROOM

De droom van Dennis was een sportcentrum met voorzieningen voor jongeren met een handicap, waar de jongeren de baas zijn, zodat zij niet te gast hoeven zijn bij een sportclub of zelf ergens in een keet of afgedankt hok een onderkomen moeten zien te vinden. Zijn droom begon met het verdriet om de handicap van zijn zoon Myron en de opmerking dat hij wilde stoppen met voetballen. Myron was toen 8 jaar oud en voetballen was zijn grootste hobby,

ondanks zijn motorische handicap. Myron is nu 19 en nog steeds zijn vaders grootste voetbalfan.

De handicap van Myron openbaarde zich ruim twee jaar na zijn geboorte. Dennis vertelt dat zijn wereld instortte. Hij heeft het lang ontkend en kon het geen plek geven. Dennis speelde in de hoogste klasse van het amateurvoetbal bij diverse clubs, onder andere bij AFC (Amsterdam).

Na het verdrietige bericht van de handicap van zijn kind verschoolde hij zich jarenlang in de stoere wereld van het voetbal, tot de bom barstte en hij maandenlang in een diep dal belandde. Na deze periode heeft hij zijn verdriet meer een plek kunnen geven. Myron voetbalde al jaren bij een reguliere vereniging maar was daar niet op zijn plaats. En zo begon Dennis' zoektocht om een geschikte plek voor zijn zoon te vinden.

Van droom naar DAAD

In februari 2000 schrijft hij een brief aan de burgemeester van Amsterdam en schakelt hij zijn voetbalclub AFC in. Tevens schrijft hij de Johan Cruyff Foundation aan. Met als resultaat 2000 folders van de gemeente Amsterdam, acht ballen van de Johan Cruyff Foundation en 8 kinderen op een voetbalveld. Dit is de start van Only Friends, een voetbalclub voor kinderen met een handicap.

De stichting Only Friends groeit

Dennis houdt zijn droom levend. De belangrijkste bron hiervoor is de liefde voor de kinderen. Dennis zelf zegt hierover: 'Er brandt een vuur in mij! Ik sta als een leeuw voor mijn kindjes.'

Hij klopt aan bij het stadsdeel Amsterdam-Noord en tekent zijn droom, een sportcentrum voor Only Friends, op een flip-over: een kantine van glas, een sporthal, een voetbalveld en een kunstgrasveld. De uitstraling van het sportcentrum moet sober, stoer en transparant zijn. Om de stadsdeelraad wat op gang te helpen geeft hij aan dat hij nog wel eenbraakliggend terrein weet. Hij gaat de deur uit met de toezegging dat hij de grond voor één euro per jaar mag huren.

Daarnaast benadert de Stichting Only Friends het Ronald McDonald kinderfonds met het verzoek om hulp bij de realisering van het sportcentrum. Al snel zijn beide partijen het eens over een bredere opzet: het moet gaan om een sport- en spelcentrum voor kinderen met een handicap of chronische ziekte. Het stadsdeel Amsterdam-Noord werkt mee aan het project.

Gaandeweg ontwikkelt de droom van Dennis zich tot een project van 15 miljoen euro.

Ik vraag hem wat deze ontwikkelingen hem doen

Hij vertelt dat hij een persoonlijke groei heeft doorgemaakt. Van leidinggevende in het magazijn bij het Kappe Schiphol geeft hij nu gastcolleges bij de ABN AMRO, is hij door Johan Cruyff persoonlijk uitgenodigd om de Master opleiding aan het Johan Cruyff Institute te volgen en geeft hij vandaag de dag leiding aan 100 vrijwilligers. Tijdens het project heeft hij ook moeilijke periodes gekend. Bij een project van 15 miljoen gaan allerlei krachten en bobo's aan je trekken. Wat hem toen op de been heeft gehouden is het vuur dat in hem brandt voor deze kinderen: dat zij gelukkig mogen worden. Een andere belangrijke bron die hem hielp aan zijn droom vast te houden is Jacques Parson, zijn voormalige werkgever. Hij heeft hem op vele momenten gesteund en is nog steeds een inspirerend klankbord voor hem. Hij is er trots op dat er nu een sport- en spelcentrum staat waar 300 kinderen sporten en 15 verschillende activiteiten worden gegeven. Dankzij de vaardigheden die ze bij het Centre leren en het zelfvertrouwen dat ze daarmee opbouwen, behoort meespelen op straat en op het schoolplein ook weer tot hun mogelijkheden. Voor de toekomst is het van belang om het warme gevoel vast te houden en te blijven zorgen dat de neuzen van iedereen dezelfde kant op blijven staan.

The dream goes on...

Als we Dennis vragen hoe het nu met Myron gaat, begint hij te glimpen van trots. Van een jongen die wilde stoppen met voetballen, voetbalt hij nu bij het Nederlandse gehandicaptenelftal. Hij geeft trainingen aan de jeugd bij het sportcentrum. En hij is de eerste leerling met een handicap die aangenomen is bij het CIOS! <

*Mijn
verhaal
moest
verteld
worden*

Vivien Broekman speelt 'Huilen zonder geluid'

Ik ben opgegroeid in een gezin waar de 'echte dingen' niet werden benoemd. Wij konden dat goed, onderduiken. Met dit theaterstuk, het bedenken en vooral het spelen, leer ik wat mijn plek is. Het is lekker om mezelf helemaal te laten zien. Dan maar all the way. Theater was altijd mijn droom, eindelijk mag ik mijn eigen verhaal vertellen.

In Huilen zonder geluid neem ik je mee voor een duik in mijn leven. Mee in mijn schaamtes, angsten, twijfels, frustraties, keuzes, relaties, geluk. Er zijn schoenen. Mijn Joodse familieleden komen langs. Ik ontzie niemand. Mezelf niet, noch het publiek. Ik nodig je uit om mee te voelen. Dichtbij te komen. Iets bij elkaar los te maken. Maak ik leuk theater? Nou nee, hoewel het soms wel hilarisch is. Fascinerend en spannend? Ja! Pijnlijk? Sorry... elke voorstelling heeft een heel andere sfeer. Het publiek bepaalt ook hoe de avond verloopt. De twee voorstellingen die ik bij Phoenix gaf in april 2010 waren totaal verschillend van elkaar. De tweede avond was er meer dan ooit ruimte voor humor. Het getrainde Phoenixpubliek kon met heftige thema's omgaan. Leefde mee, deed mee. Ik voelde me trots, en ook dankbaar.

Bij Phoenix leer ik zoveel. Ik ontdek wie ik ben. Hoe ik mijn plek inneem, privé, in mijn werk. En ook hoe ik terug kijk op mijn jeugd, mijn gezin van herkomst en hoe loyaal ik daar nog vaak aan ben. 'De plek van de wond is de plek van de bevruchting,' zegt Wibe bij zijn introductie. De tweede avond heeft Morten het over maskers. 'Ik herken mijn ladder naar de hemel.'

In de voorstelling vertel ik over verwarring op de grens. Over hoe ik liever bij de doden was. Het is een ontdekkingstocht naar mezelf. Naar wat ik allemaal heb meegemaakt, hoe ik het heb beleefd. De invloed van mijn vader, moeder en broer. En hoe de tweede wereldoorlog nog steeds mijn leven bepaalt. Het stuk eindigt bij mijn zoon. Ik loop met hem naar school. Hij huppelt. Telkens als ik dat vertel, word ik blij. Omdat ik patronen heb kunnen doorbreken. En ik ben blij omdat de mensen hard klappen, nadat ze zijn bijgekomen.

Wil je het stuk zien?

Informatie vind je op www.huilenzondergeluid.nl

Vivien Broekman speelt en schrijft toneel, beoefent kleinkunst, zingt solo en close harmony. Volgde een conservatoriumopleiding voor klassiek gitaar. Bewandelde zijpaden als logopedie, aurareading en systemisch werk. Geeft met haar bedrijf Via Vida trainingen en coaching aan het bedrijfsleven. En theater? Dat vindt ze het mooiste dat er is. <

**Als je weet hoe ik heet,
kan je me roepen.
En als je me roept, kan ik komen...
Ter ere van mijn moeder
en ter ere van het
ongehoorde/het ongeziene**

Alexandra Tompkins

What's in a name? wordt er wel eens gekscherend gezegd. Uit ervaring weet ik nu: heel veel! Onlangs heb ik mijn voornaam veranderd en dat voelt als een ingrijpende beweging, zowel voor mijzelf als voor mijn omgeving. Het is de kroon op het proces dat zich in mij heeft voltrokken en waardoor ik me innerlijk, na de naamsmeditatie van Marieke de Vrij, ineens verbond met de naam Alexandra. Het is de oogst van al mijn persoonlijk werk, een proces dat geen egobesluit maar een zielsbeweging was, ineens was er een deel in mij dat ik niet meer kon ontkennen en dat naar het licht toe 'moest'.

Mijn moeder wilde mij, toen ik nog in haar buik zat, Alexandra noemen. Om de een of andere reden heeft mijn vader me aangegeven als Sandra. Die naam heb ik 33 jaar gedragen, tot mijn toenmalige partner mij vanaf dag één Sanne noemde. Ik vond dat heel fijn en ben me zo ook gaan voorstellen. Voor mij voelde het alsof 'Sandra' meer stond voor wilskracht en 'Sanne' meer voor liefde en kwetsbaarheid, alsof dat deel in mij meer geleefd mocht worden. Alexandra Tompkins is de vereniging van mijn vader en moeder in mij. Een beeld dat voor mij niet zo vanzelfsprekend is. Zij hielden van elkaar, maar konden elkaar niet echt bereiken.

Systemisch gezien heb ik de ongehoorde pijn van mijn vaders geschiedenis altijd stem willen geven en nu laat ik het ongeziene uit mijn moeders geschiedenis het levenslicht zien. Alsof ik, nadat ik een stuk van mijn ziel opgehaald heb bij mijn vader, nu mijn kleine meisje ophaal uit de pijnlijke impasse bij mijn moeder. Als ik dit meisje koester, kan ik zeggen: 'Mama, ik zie jouw pijn en ik kan het niet voor je oplossen. Ik eer jou en jouw lot.' Dan voel ik dat mijn moeder achter me staat en kan ik weer als kind van haar aannemen. Om te beginnen haar naam.

Mijn moeder was zeer geraakt door mijn naamsverandering. De liefde tussen ons ging weer stromen. En ik weet dat mijn vader deze helende beweging volledig ondersteunt. Door deze naam te dragen, voel ik me vervuld. Alsof de polen mannelijk en vrouwelijk, kracht en kwetsbaarheid, apart en samen integreren tot een liefdevolle kracht in mij, die verbonden is met dat wat veel groter is dan jij en ik. Deze kracht wordt geroepen telkens als je me zo noemt. Het maakt me blij.

Het is ook de kracht van waaruit ik werk als therapeut en trainer: zodat het ongehoorde weer mag klinken, het ongeziene zich langzaam mag ontvouwen en de helende beweging kan plaatsvinden. <

AS IT IS IN HEAVEN

(Zweedse titel: *Så som i himmelen*)

2004, regie: Kay Pollak; muziek: Syefan Nilson (nominatie beste componist Europees Filmfestival 2005)

Francien Bruggink

Toen ik voor deze recensie “Gabriëlla’s lied” opnieuw beluisterde en daarbij ook de beelden weer zag, was daar onmiddellijk weer de ontroering. As it is in Heaven is een zinnenprikkelende film. Een verhaal met prachtige beelden en muziek die mijn hart onmiddellijk opent.

De film begint in een veld met wuivend koren waarin verborgen het jongetje, Daniël, zijn vioolspel oefent. Daniël’s diepste wens is muziek te maken die het hart opent.

Dan wordt hij door andere jongens gezocht en gevonden en in elkaar geslagen. Hierna vertrekt Daniël met zijn moeder uit dit dorp. Hij ontwikkelt zich tot een topdirigent die het orkest met zijn drivers “wees perfect” en “wees sterk” tot het uiterste drijft. Tot zijn hart hem letterlijk een halt toeroept; hij krijgt een hartaanval en besluit terug te keren naar zijn geboortedorp, waar hij zijn intrek neemt in de vroegere basisschool. Doordat hij onder een artiestennaam terugkeert, herkent niemand in hem het veel gepeste jongetje van vroeger. Hij laat zich overhalen dirigent van het dorpskoor te worden. Ontroerend is het geduld en de mildheid waarmee hij de dorpsbewoners en hun besognes waarneemt. Hij kijkt als het ware van hen af hoe te voelen, hoe emoties voluit te beleven. Naarmate hij meer contact maakt met hen, maakt hij ook meer contact met zijn eigen onzekerheid en angsten en met zijn muziek. Zo laat hij zich leiden in de zoektocht naar zijn eigen vrije Kind. Een heerlijke film vol meeslepende emoties en herkenbare menselijke levensvragen.

LUISTEREN NAAR BINNEN.

Zelfanalyse met de film ‘As It Is In Heaven’ als inspiratiebron
Door Ed J. Baas (2009 Zwerk Houten)

“As it is in Heaven” is een film waarbij we eigenlijk als vanzelf dingen op onszelf gaan betrekken. Ed J. Baas, psychoanalytisch therapeut, gebruikte de film bij de behandeling van een aantal van zijn cliënten. Hij gaf ze de film als opdracht mee en behandelde via de metaforen en beelden van de film hun specifieke problematiek. De uitkomsten waren verrassend. Volgens hem biedt juist deze film mensen een indrukwekkende verbeelding van wie ze zijn, wat hun mogelijkheden zijn en hoe ze die kunnen ontdekken en omarmen. In het boek “Luisteren naar binnen” brengt de auteur aan de hand van thema’s uit de Transactionele Analyse de lezer via de filmbeelden tot zelfinzicht. Hij reikt ons een, met de film als leidraad, bijzonder instrument aan om bij onszelf te rade te gaan, om naar onszelf, van binnen te luisteren. Hij laat de film en de personages, die allemaal een stukje van onszelf vertegenwoordigen hun werk doen. De vaste patronen worden zichtbaar, de keuzes helder. Met dit boek wordt het (weer) mogelijk met mildheid en begrip naar onszelf en naar anderen te kijken.

Gabriëlla’s Lied (Worden die je bent)

Gecomponeerd door Stefan Nilsson
Tekst van Py Bäckman

*Vanaf nu is mijn leven voor mij
Ik heb maar zo’n korte tijd op aarde
En mijn verlangen heeft me hier gebracht
Alles wat mij ontbrak en alles wat ik vergaarde
En toch is het de weg die ik verkoos
Mijn vertrouwen was eindeloos
Dat mij ’n klein stukje toonde
Van de hemel die ik nooit vond
Ik wil voelen dat ik leef
Al mijn dagen lang
Ik wil leven zoals ik wil
Ik wil voelen dat ik leef
In de wetenschap dat ik goed genoeg was
Ik ben nooit mijzelf verloren
Het sliep alleen in me
Misschien had ik nooit een keuze
Behalve dan de wil om te leven
Het enige dat ik wil is gelukkig worden
Zijn wie ik ben
Sterk en vrij zijn
De dag uit de nacht zien opkomen
Ik ben hier en mijn leven is alleen voor mij
En de hemel waarvan ik overtuigd was
Bleek ergens daar te zijn
Ik wil voelen dat ik m’n leven geleefd heb
Zoals ik wil*

Dordrecht, begin jaren ’90. Een loopbaantraining met vrouwelijke collega’s. Eén van de opdrachten was het in kaart brengen van je toekomstbeeld over 5, 10 en 15 jaar. De geschreven beelden ben ik kwijt. De poster die erbij hoort heb ik nog. In het centrum een laptop, als symbool voor mijn droom schrijver te zijn. Daar omheen zie je een baby, een flamencodanseres, een prachtig leeg landschap. En een motto: ‘alles wat ik doe, doe ik met passie’.

Van jongs af aan verslind ik verhalen. Ik las al toen ik nog niet lezen kon, de voorleesverhalen kende ik uit mijn hoofd. Ik las ze voor aan mijn poppen. Later verslond ik zeker vijf bibliotheekboeken per week. Nog steeds ben ik compleet van de wereld als ik lees, ik vergeet alles om mij heen. De eerste vakantie met mijn lief: hij gaat boodschappen doen, ik beloof vast te beginnen met koken. Maar ik lees Kerwin en de rijst is zwartgeblakerd als hij terug komt.

Je wildste fantasie

dromen en daden

De baby, wel of geen derde kind? Kerwin, het boek maakt zo’n indruk dat ik jaren later ons derde kind, een dochter, zo noem. Via familie in Nieuw Zeeland komen we achter de betekenis van de naam: ‘op weg naar huis’. Nu lees ik De Maskermaker. Bij de karakterstructuur waar ik mij het meest in herken staat een fragment uit Kerwin. Er is geen toeval. De laptop staat voor schrijven, ik wil schrijver worden. Mijn keuze voor de studie taal- en literatuurwetenschap staat in dit teken. Daarna brengt mijn principe altijd mijn eigen boterhammen te verdienen mij langs paden als wetenschappelijk assistent, emancipatiemedewerker bij een vakbond, beleidsmedewerker bij een gemeente en manager bij een non-profitorganisatie. Ondertussen vervullen mijn lief en ik ‘en passant’ de droom van het lege landschap. We verhuizen met onze kinderen vanuit de Randstad naar Zeeland, kopen een oud erf en herbouwen een oude boerderij. Om ons heen hebben we ruimte, akkers, dijken en water. We genieten van de mooiste luchten die je maar kunt bedenken.

Flamenco, de dans, de muziek, het hartverscheurende zingen. De dans zo vrouwelijk, zo goed om te aarden door het voetenwerk. Zo passend bij mij. Het vuur, de felheid. Liefde, verlangen en dood.

De noodzaak te schrijven, mijn verhaal opdelen, mijzelf beter begrijpen. De verhalen van anderen optekenen en aan hen terug geven. En alles wat zo lang verborgen was aan het licht brengen en laten zingen.

foto: Mechteld Jansen

*Stil was ik, altijd observeren
Met van die grote donkere ogen
- Liever kijken dan meedoen -*

*Ik wilde graag bij mensen zijn
Maar ook mijn fantasie leven
Mijn lievelingsverkleedkleden: de zigeunerin
Kleurrijk, anders
- op weg naar de verte -*

*En o ja,
Mijn heldin uit verhalen:
Pippi Langkous.
Ook zij had een mama
In de hemel
En ze kon alles zelf.*

Susan van der Beek

Nam afscheid van haar managementbaan, startte in september met de driejarige opleiding Professionele Communicatie bij Phoenix en met haar eigen tekstbureau Dichterbij Teksten en Meer. <

AMUSE

Manon Miessen

Bij Phoenix kom je af en toe een onbekend gezicht tegen. In deze rubriek stellen we onze nieuwe collega's door middel van een korte schets aan je voor, bij wijze van voorproefje.

Karin Trimp

Hoe ben je bij Phoenix terechtgekomen?

Dit was mijn baan! Ik wilde van baan veranderen, zocht iets dat praktisch was en 'met mensen'. Zo kwam Phoenix op mijn pad.

Wat heb je hiervoor gedaan?

Ik werkte voor het directiesecretariaat van Berenschot. Afwisselend en hectisch, maar ik zocht meer voldoening.

Wat zijn je sterke punten?

Ik ben geïnteresseerd in wat mensen bezighoudt. Ik vind het grappig om via astrologie mijn eerste indruk van mensen te verifiëren.

Wat doe je bij Phoenix?

Ik werk op het secretariaat en hou me bezig met de workshops en ook met de trajecten. Als het zo uitkomt, help ik Marieke op drukke momenten. Ik vind het leuk als het goed georganiseerd is.

Wat vind je leuk aan je werk?

Het contact met collega's, de mensen aan de telefoon en het gevoel dat ik me kan ontwikkelen.

Wat valt je hier op?

De saamhorigheid, de aandacht voor elkaar. En het hoge knuffelgehalte. Volgens kenners word ik er zelf ook steeds beter in.

Wat doe je in je vrije tijd?

Gezellige dingen met mijn zoons, vrienden en vriendinnen. Lezen, naar de bioscoop of het strand. Als sport kom ik tegenwoordig regelmatig op de fiets naar mijn werk!

Stefan Woudenberg

Hoe ben je bij Phoenix terechtgekomen?

Ik heb sinds 2002 veel opleidingen bij Phoenix gedaan. Gaandeweg ben ik me meer verbonden gaan voelen en deden we meer samen. Vanuit een klus voor Wibe ben ik hier komen werken.

Wat doe je bij Phoenix?

Ik ga lesgeven aan de driejarige opleiding en ga veel in-companyworkshops geven.

Heb je daar ervaring mee?

Ja, heel veel. Ik geef al twintig jaar organisatieadvies, waarvan de laatste jaren steeds meer gericht op team- en leiderschapsontwikkeling.

Waar zie je naar uit?

Samen met collega's dingen ontwikkelen. Mijn droom is dat er over vijf jaar iets staat van 'Stefan, Phoenix en werken met teams'. Hoe dat er uit gaat zien, weet ik nog niet.

Wat zijn je kwaliteiten?

Enerzijds kan ik goed overzicht houden en dingen inzichtelijk maken. Anderzijds heb ik een zware kant - en daar heb ik een haat-liefdeverhouding mee - die maakt dat ik goed daar kan komen waar ik moet zijn. Anders gezegd: ik heb oog voor wat ontwikkeld moet worden. En ik geniet intens van met groepen werken.

Waar geniet je nog meer van?

Gaast mijn kinderen is dat zingen in mijn koor. In de vakanties ben ik graag in de bergen en maak ik bergwandelingen.

Wat is jouw vertrekpunt?

Schoonheid en waarachtigheid. Grote woorden, maar wel waar het in dit werk voor mij om gaat.

In het voorjaar van 2011 is de eerste Phoenix jongerengroep van start gegaan. Het was een prachtige en intensieve tweedaagse, het hele pand zinderde van de energie. Samen maakten we dit gedicht, vrij naar Liselore Gerritsen. In oktober 2011 vindt de volgende workshop voor jongeren plaats.

ALS IK ALS KIND

Als ik als kind niet zo oud had hoeven zijn
dan nam ik nu alles niet zo serieus.

Als ik als kind niet zo aangepast had hoeven zijn
dan zong ik nu het allerhoogste lied op de allerhoogste tafel
terwijl ik het grootste kasteel ooit bouwde.

Als ik als kind die intimiteit had leren ervaren
dan was ik nu wat minder bang geweest.

Als ik als me als kind af en toe klein mocht voelen
en mocht zeggen dat ik het niet durfde
dan durfde ik nu makkelijker mijn negatieve kant te laten zien.

Als ik als kind niet de oudste was geweest
dan was ik nu relaxter.

Als ik als kind niet zo volwassen had hoeven zijn,
dan had ik nu meer gedachteloos kunnen spelen.

Als ik als kind niet zo angstig had hoeven zijn,
had ik nu veel meer kunnen genieten.

Als ik als kind me niet sterk had hoeven houden,
dan kon ik me makkelijker binden en gevoel uiten.

Als ik als kind me veilig had gevoeld
was ik nu wellicht gelukkiger. Dan had ik niet het gevoel gehad van een zware last.

Als ik als kind ruzie mocht maken
hoefde ik daar nu niet bang voor te zijn.

Als ik als kind voor mezelf had mogen kiezen
zou ik nu mezelf zijn.

Als ik als kind kind had mogen zijn
was ik vandaag onbezorg volwassen geweest.

Als ik als kind meer mezelf was geweest
had ik nu een identiteit gehad (wist ik nu wie ik was).

Jori, Simone, Karina, Sarah, Dick, Milou, Nadine, Robbert-Jan en Alex

Een reis van 1000 mijl begint met de eerste stap...

Neel Karstanje -portret rood rhuere

Milou

Nou, die eerste stap werd gezet door acht fantastische mensen uit heel Nederland met als enige overeenkomst dat ze tussen de 18-25 jaar waren. De aanleiding die ik had om aan te melden was door pap die zei: Bij Phoenix leer je waar het echt om draait in het leven. 'Zo!' dat zijn nog eens teksten. Mijn nieuwsgierigheid was gewekt.

Tsja... waar moet ik beginnen als ik terug denk aan de ontmoeting die maar liefst twee dagen duurde. Waar maak je dat nog mee tegenwoordig. Vreemde leukerds waar je twee dagen ervaringen mee opbouwt. Waar je opeens tegenover elkaar staat en kwaliteiten te horen krijgt die anderen al aan je zien zonder je echt te kennen. Die heeft iedereen dus al aan z'n gat hangen. Dat vond ik wel een lekker idee. Zonder dat je er iets voor hoeft te doen heeft iedereen kwaliteiten zonder daar een certificaat of 8 voor te halen, heerlijk toch? Met je vrienden spreek je elkaar via Facebook even twee minuten en gaat verder om te twitteren wat je gaat kopen in de Dirk. Bij Phoenix leerde je bijvoorbeeld over zes basisbesluiten waarvan je als kind er eentje neemt en doordruppelt door je leven heen. De ene besluit altijd sterk te blijven en de ander besluit altijd perfect te zijn. Of wat dacht je van het besluit 'wees de beste'. Wow, heavy shit man! Nou, heftig was het af en toe zeker. Zo werden de tissues doorgegeven en het volgende moment kwam het kriebellied voorbij en stond je elkaar te kriebelen. Het mooie was nog: alles was oké wat daar gebeurde.

Een van de dingen die mij enorm heeft geraakt is het gegeven dat je met mensen van je eigen leeftijd bij elkaar bent en ervaart hoe ieder op dat moment in z'n velletje zit. En

bovendien gaat kijken hoe je meer uit jezelf kan halen... en dat al op je 23ste! Het antwoord is opzoek gaan naar je verlangen. En dan niet waar je de lekkerste chocola kan eten maar op zoek naar waar je echt behoefte aan hebt. Daar heb je dus zeker wel twee dagen voor nodig om op de goede weg te zitten. Een ervaring waar ik aan terug denk was de volgende zin waar iedereen apart mee aan de slag moest en later aan elkaar werd voorgelezen: 'Als ik als kind ...' 'Als ik als kind niet de oudste was geweest, dan was ik nu meer relaxt geweest.' Een andere oefening was in groepjes waar je begon met de zin: 'Als jullie mijn beste vrienden waren, dan wisten jullie dat ...' 'Als jullie mijn beste vrienden waren dan wisten jullie dat ik me schaamde over hoe ik er uit zag.' Nadat iemand een zin had gezegd gaf ieder een reactie. Dit kon je helpen om er anders naar te kijken.

Een andere ervaring was jezelf laten vallen met je ogen dicht en worden opgevangen door mensen die om je heen stonden. In hoeverre vertrouw je de ander? Een andere oefening was tegenover elkaar staan en elkaar zeker vijf minuten aan te kijken zonder in de lach te schieten. Ogen zijn toch de spiegels van de ziel?

Aan het einde van dag sloten we dit lekker op z'n Phoenix af. We gingen in een kring staan en hielden elkaars hand vast. We zakten door onze knieën en gooiden onze handen omhoog en riepen:

KLAAR!